

La guerra, 30 anys i escaig després

Un que hi era i no hi era

Company president, sóc un soci del CERAP de la primera fornada i, si no figuren en el quadre d'honor dels fundadors, és perquè, per una d'aquelles giragonses de la vida que de vegades fan canviar el curs de la història, no vaig poder assistir a la reunió fundacional. Motiu? Unes cagarrines de cal Déu, de les que et fan anar tot el dia amb els pantalons als garrons. Bé, com ja et deus pensar, la finalitat d'aquestes quatre ratlles maldestres no és parlar dels meus desgavells de panxa ni de les meves deposicions, sinó felicitar-vos, a tu, a la Junta Directiva i a tota la penya cerapera per l'assoliment enguany d'aquests aviat està dit! primers 30 anys de la nostra entitat. Suposo que els estudiosos, quan parlin d'aqueixa fita històrica, ho faran amb fonament científic. En canvi, a mi ara el cos em demana cridar ben fort, des de la parcialitat de l'emoció i l'experiència viscuda: amigues i amics, "hem fet el cim!", perquè la importància i la transcendència que ha tingut, té i tindrà el CERAP per a Riudoms és per saltar d'alegria i estar-ne orgullosos, tot i que ja sé que això dels orgulls i dels automatsatges no va amb el tarannà de la casa. Diuen que al nostre poble les coses no duren. Aquí està el CERAP per desmentir-ho.

Trenta anys després, és un goig i una prova de vitalitat veure el jovent que es mou per l'entitat muntant activitats de tot color i pelatge. Ah!, i fent-ne possible la continuïtat i el creixement.

També vull felicitar molt particularment els pares de la criatura que són alguns més dels que figuren en l'acta fundacional, aquells visionaris tossuts que van parir un projecte cultural, modern i ambiciós, concretat anys més tard en el CERAP. Ara sí, amb el rigor marca de la casa, no em puc estar de recordar que, quan parlem dels 30 anys del CERAP, ens referim a la data històrica del seu naixement formal l'any 1978. Però el CERAP va venir al món uns quants anys abans. En concret, l'any 1973 la premsa de l'època ja parla que hi ha hagut uns primers contactes per fer un museu. Efectivament, havien començat les trobades i reunions d'un grup de joves inquiets i amb moltes ganes de superar la realitat cultural en què estàvem immersos filla, en molts aspectes, de la postguerra. Així, doncs, ens vam abocar a recuperar la llengua, els signes d'identitat i a posar al dia la nostra malmesa cultura (per exemple, mitjançant la participació activa al Congrés de Cultura Catalana). Paral·lelament, també intentàvem salvar —i preservar per a les generacions futures— els elements materials representatius d'una societat agrària tradicional que ja es veia que començava a tocar la seva fi, motiu pel qual vam anar a fons en la idea de crear el Museu Històric Municipal de Riudoms. Així, doncs, quedi clar que el llevat del CERAP, els seus autèntics protofundadors, són "Els de la pedreta", nom amb què la gent batejà la colla de "malalts"

que en el temps lliure regiràvem golfes, anàvem pels masos i rastrejàvem abocadors de la riera buscant antigalles o fèiem prospeccions arqueològiques d'urgència pel terme. Ho dic perquè, l'any 1978, per uns motius o altres (com ara jo, per unes cagarrines), no tots "Els de la pedreta" hi vam ser, a la fundació oficial del CERAP. Per cert, potser un dia hauríem de parlar de què se n'ha fet de tot aquell quantiós i valuós (culturalment parlant) material museístic que vam salvar d'una destrucció segura. On són? En quin estat de conservació es troben? Però, com diria Jordi Pujol, això avui no toca.

En el Riudoms de principis dels setanta, no tothom veia o entenia la feina d'"Els de la pedreta" de la mateixa manera. Recordo com si fos ara que en aquelles primeríssimes reunions gairebé "catacumbesques" que fèiem a les Monges, un dia va aparèixer un convilatà que s'oferí per ajudar-nos a trobar la gerra d'or tal com t'ho dic! que suposadament estàvem buscant. Es veu que pel poble embolica que fa fort! algú havia fer córrer que el nostre objectiu era aquest. Encara que l'anècdota denoti una gran dosi d'imaginació pel·liculera del personal, sempre he pensat que, en certa forma, aquell convilatà no anava tan desencaminat ja que, en efecte, vam trobar una gerra, però no plena d'una cosa tan vulgar com l'or, sinó a sobreeixir de cultura. I de la bona. »